

Această carte îi aparține lui:

★ MINUNATA ★ FAMILIE **MARVEL**

Un roman în cuvinte și imagini de
BRIAN SELZNICK

Traducere din limba engleză de Alina Simuț

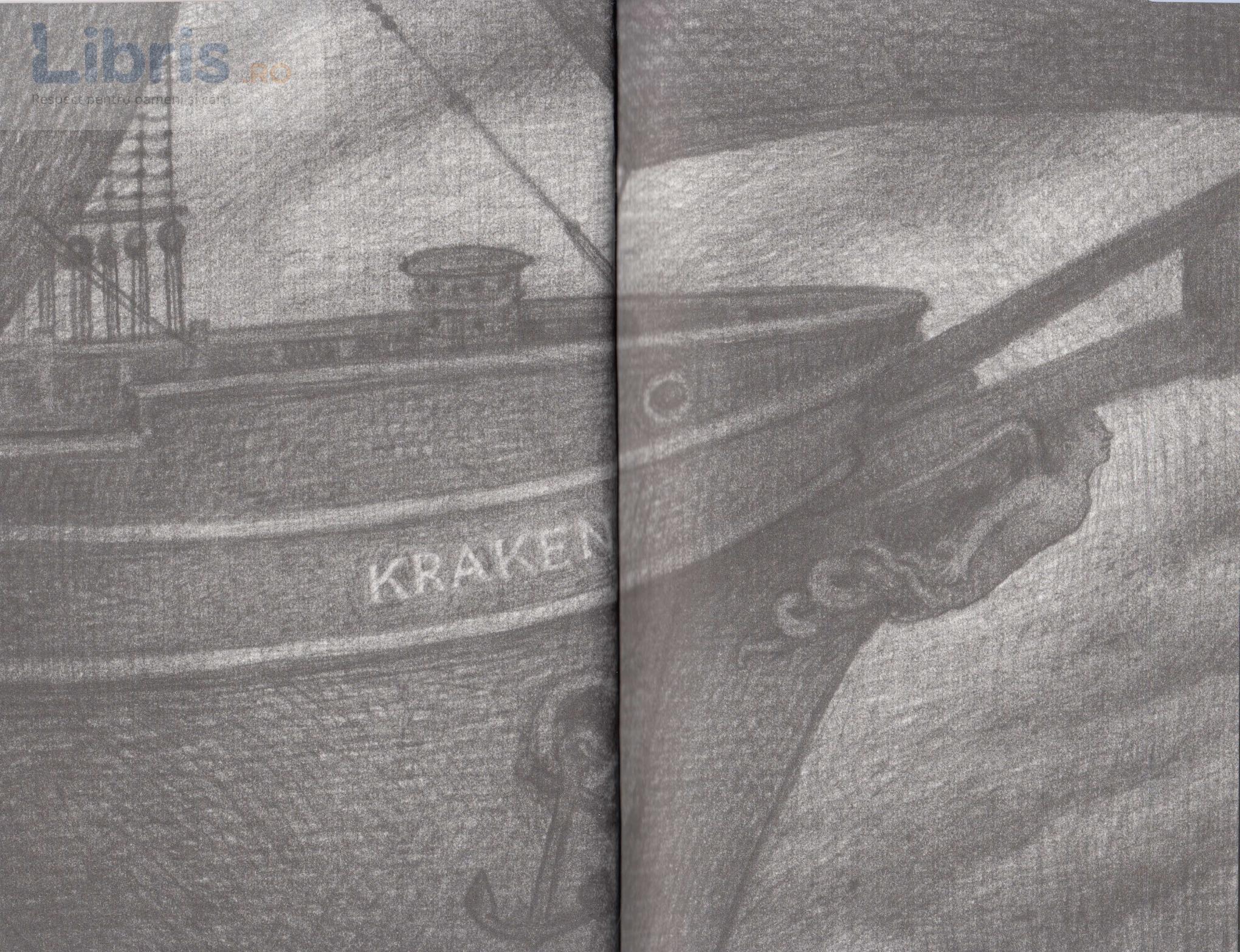
CORINT
BOOKS
—2017—

1766

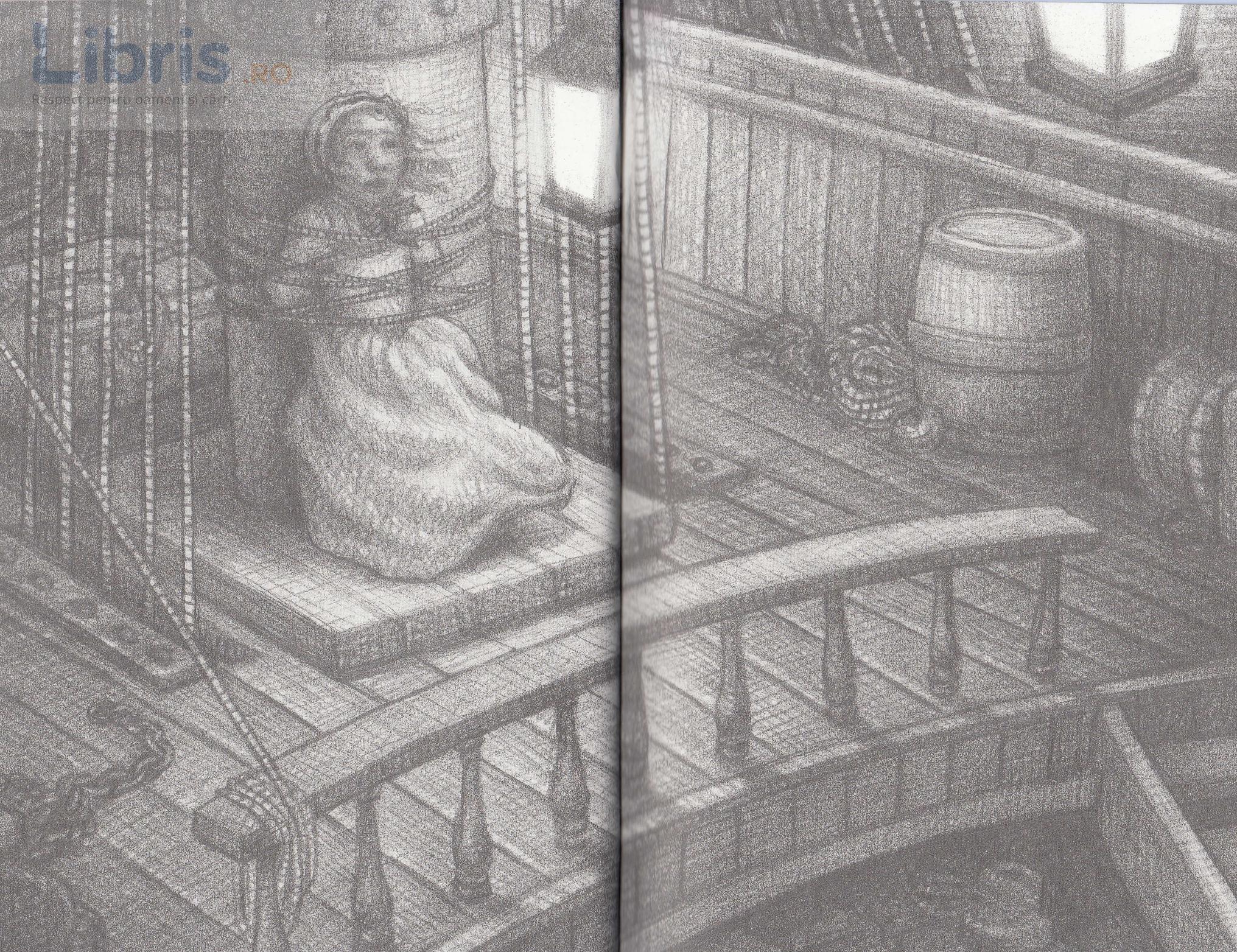
Libris .RO

Respect pentru parinei și zârti

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

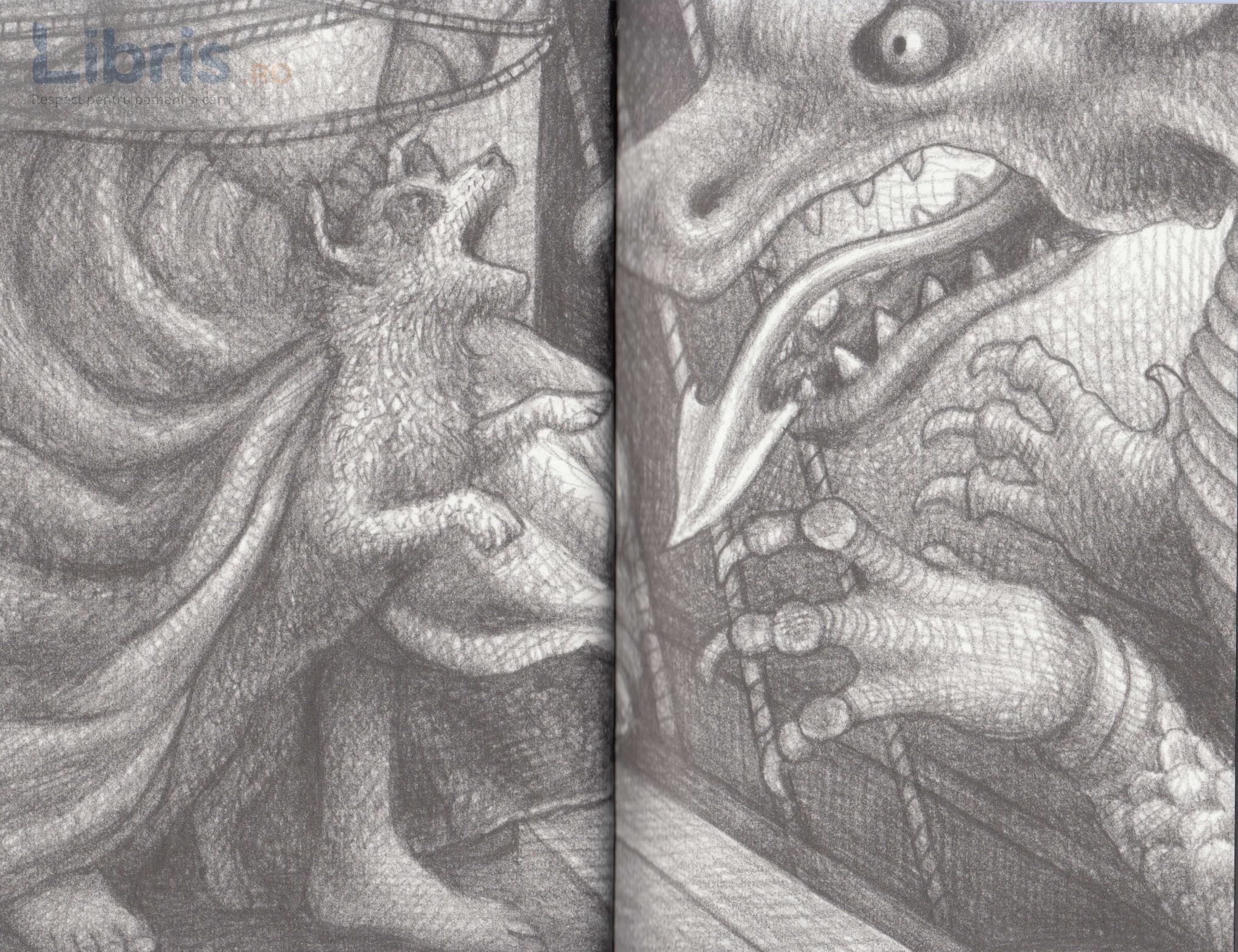
Libris .RO

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

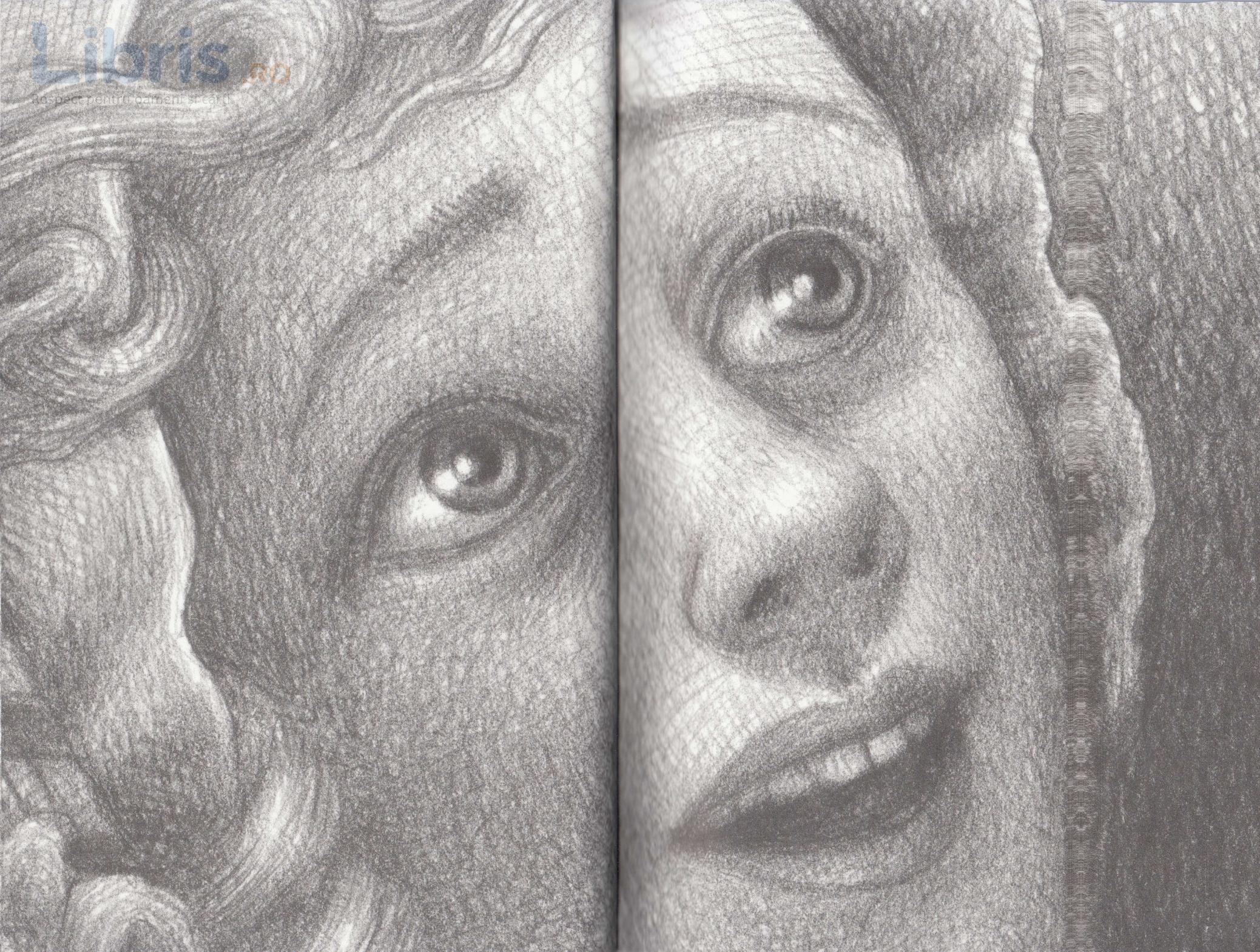

Libris.RO

respect pentru pamant și apă

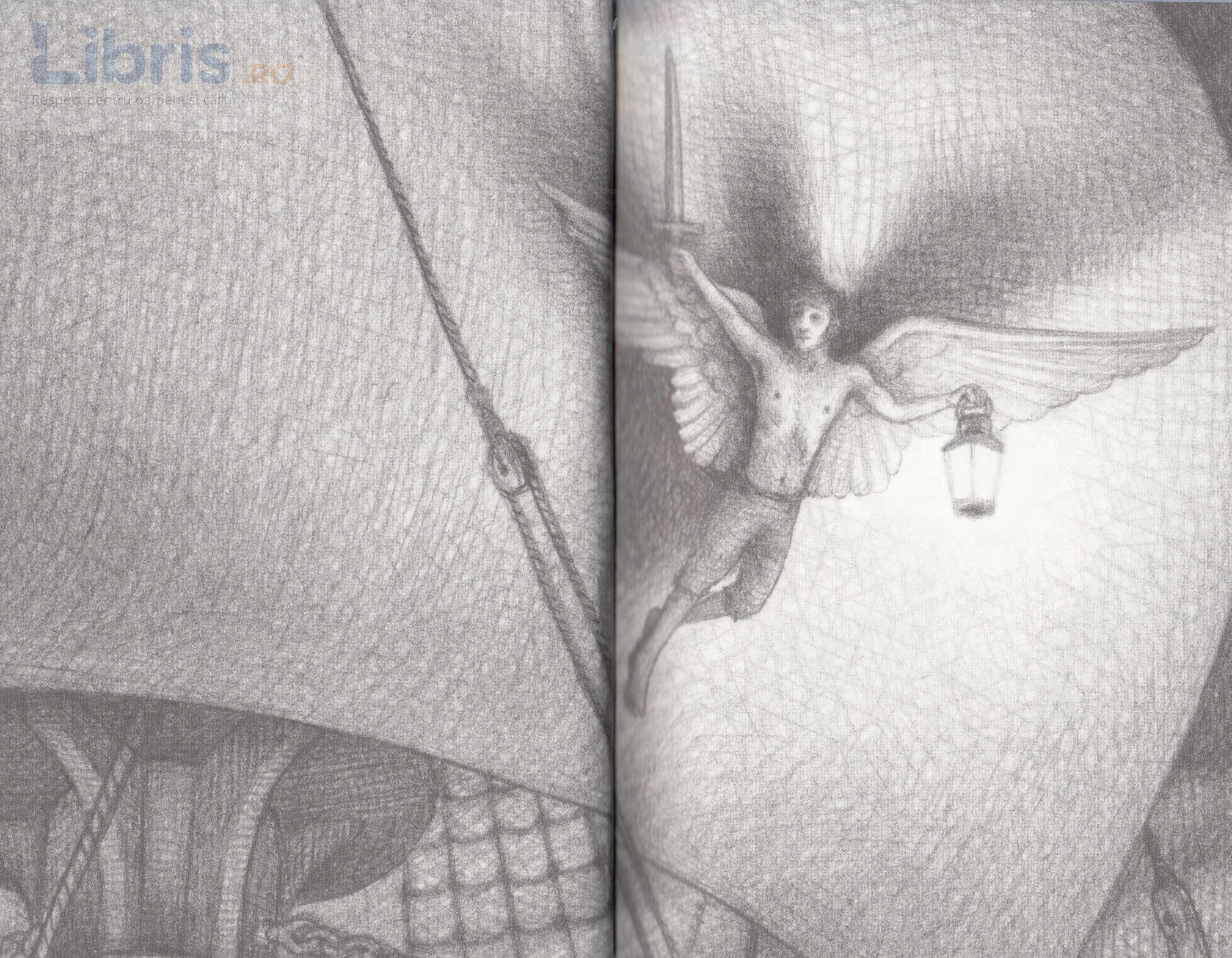

Lioris RD

Respect pentru pasagerii și călătorii

Libris .ro

Respect pentru oameni și cărți

1990

JOSEPH SE RĂTĂCISE.

Undeva, în depărtare, farurile unei mașini își răspândea lumina prin noaptea înzăpezită. Se opri să se odihnească sub un pasaj de pe o stradă veche, pavată cu piatră. Un singur felinar stradal, ruginit, pâlpâia în apropiere. Își lăsa jos valiza cea grea, își șterse ochelarii și tuși. Era șocat că reușise să ajungă în Londra fără să fie prins. Dar, pe de altă parte, directorul Școlii „St. Anthony“ probabil se simțea ușurat că el plecase.

Joseph se rezemă de zid și scoase harta pe care o făcuse împreună cu Blink. Marcaseră casa unchiului său Albert, de pe strada Folgate numărul 18, cu un „X“ mare și roșu, ca și cum ar fi căutat o comoară. Joseph știa despre unchiul lui doar câteva cuvinte pe care le surprinse de la mama lui, de-a lungul anilor, și numele din agenda ei telefonică: *A. Nightingale*, de parcă ar fi fost înrudiți cu o pasare. Nu avea habar ce ar fi spus unchiul lui dacă ar fi apărut pe neașteptate acasă la el. Se rugă ca *A. Nightingale* să fie un om generos, mai generos decât părintii lui Joseph, să-l lase să stea la el câteva zile și să-l ajute să-și dea seama cum să-l găsească pe Blink.

Joseph își uitase mănușile în tren, iar acum îi tremura mâinile. Nu înțelegea deloc harta.

Își dorea să fi fugit împreună cu Blink când avusesese ocazia; atunci nu ar mai fi stat aici singur și înghețat bocnă. Lumina albastră, încețoșată, îl făcea pe Joseph să se gândească la nopțile în care ei doi se fură într-o sală goală de clasă, aprindeau o lumânare și își citeau cu voce tare, unul altuia, dintr-una dintre cărțile lui Blink. Erau imediat captivați de aventurile personajelor cu nume precum Pip, Mowgli și prințul Caspian.

Pe când citeau cartea *Răpit de pirați*, a lui Robert Louis Stevenson, le venise ideea să fugă împreună. Joseph știa că era doar un joc, dar era distractiv să-și imagineze că se aflau pe corăbii de-ale piraților sau singuri, pe insule pustii. Curând, povestile lor deveniseră mai complexe. Visau să descopere conace abandonate în păduri și să dispară în camere secrete din castele străvechi. Odată, Joseph pomenise că avea un unchi în Londra, pe care nu îl cunoscuse niciodată, iar Blink insistase să primească adresa acestuia, în caz că se întâmpla vreodată să fugă. Joseph râsese atunci, dar, ca să-i facă o surpriză lui Blink, se fură în camera mamei lui, în timpul unei vizite acasă, și copiase adresa unchiului, pe care i-o înmânase apoi,ândru, lui Blink, când se întorsese la școală.

În noaptea aceea, în loc să citească împreună, cei doi băieți se ghemuiseră unul lângă celălalt în bibliotecă și

întocmiseră o hartă detaliată a rutei care avea să îi ducă de la Școala „St. Anthony“ în Cornwall, la casa lui Albert Nightingale, într-o zonă din Londra numită Spitalfields, unde aveau să înceapă aventurile lor.

Era aceeași hartă pe care Joseph o ținea în mână acum, în mijlocul unei furtuni de zăpadă, la două zile după Crăciun, pierdut într-un oraș pe care nu îl cunoștea. Ar fi trebuit să fie aici cu Blink. Dar Blink dispăruse, lăsând în urmă o singură carte, nimic altceva, iar Joseph nu știa dacă avea să îl mai vadă vreodată.

Nu era nimeni altcineva cu care Joseph să poată vorbi despre vreunul dintre lucrurile acestea, cu atât mai puțin cu părinții lui. Aceștia se arătaseră întotdeauna îngrijorați că Joseph petrece prea mult timp cu povestile, iar acum părea că se întâmplase exact același lucru.

Un câine lătră în depărtare, iar vântul îi smulse brusc harta micuță dintre degetele care de-acum îi tremurau. Își ridică valiza și fugi după hartă, spre un grup de vagabonzi care se încălzeau la foc, deasupra unui butoi. Joseph urmări cum harta fu iute ridicată din zăpadă de unul dintre bărbații aceia, care se uită în treacăt la ea, o întoarse pe cealaltă parte, apoi o mototoli făcând-o ghem și o aruncă în flăcări. Scânteile se ridică din foc ca niște insecte mici și portocalii, se mișcară în zigzag în aer și dispărură.

Joseph intră în panică. Oare ce avea să facă fără hartă? Se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să se întoarcă la gara din Liverpool și să se îndrepte înapoi spre școală, dar deja cotise pe atât de multe străzi și trecuse pe atât de multe alei mici, încât nu era sigur că va fi capabil să se întoarcă măcar la gară. Și, pe deasupra, mai mult ca sigur că școala nu avea să îl mai primească înapoi.

Joseph se uită la ceas. Era 11.16.

Lătratul câinelui pe care îl auzise înainte se făcu mai puternic și, dintr-o dată, o pată albă veni în viteză prin zăpadă. Goni pe lângă el, ca un bolovan care o ia la vale pe coasta unui munte.

Un sunet din înaltul cerului se răsfrânse de pe zidurile de cărămidă și se mai auzi o dată.

— Marcus!

Pe jumătate orbit de zăpadă și de întuneric, Joseph coti pe altă stradă și se ciocni de un băiat care părea să fi apărut de nicăieri. Băiatul gâfâia, iar dinții îi clănțeneau. Era mai înalt decât Joseph, avea aproape aceeași înălțime ca și Blink și purta o căciulă albastră.

— Hei! spuse băiatul, cu răsuflarea întreținută. Fii atent pe unde umblă!

Joseph tuși.

— L-ai văzut pe Marcus?

— Pe cine?

— Câinele meu. Are blana albă, aşa că e greu să-l găsesc în zăpadă. Îl cheamă Marcus.

Joseph își aranjă ochelarii și arătă cu degetul în jos, pe stradă.

— A fugit în direcția aceea.

Băiatul zâmbi și se întoarse, dar apoi se opri să privească în urmă.

— Ai o valiză la tine, spuse el. De ce ai o valiză? Suntem în toiul nopții. Și ninge!

Băiatul se apropie un pas.

— Ai fugit de acasă?

— Caut strada Folgate.

— E chiar lângă apartamentul meu.

Joseph simți cum îl străbate un val de ușurare.

— Grozav!

— Dar singura persoană care locuiește pe strada Folgate este... stai puțin... pe cine cauți?

— Pe unchiul meu.

— Nu cumva e... *Albert Nightingale*?

— Ba da! Îl cunoști?

— Bineînțeles că îl cunosc! Toată lumea îl știe. Dar...

— Dar ce?

— De ce *trăiește* așa?

— Cum?

— Nu știi?

— Ce să știi? Nu l-am întâlnit niciodată. Te rog, spune-mi doar unde locuiește! Înghet de frig!

— Și eu înghet de frig, spuse băiatul. Am stat pe-afără ore întregi să-l caut pe Bulgăre-de-Zăpadă.

— Cine e Bulgăre-de-Zăpadă?

— Câinele meu!

— Câtă câini ai pierdut?

Băiatul îl fixă cu privirea pe Joseph.

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că pe câinele tău îl cheamă Marcus.

— Oh! Ai dreptate! Nu, nu cred că e un nume bun. Ar supăra-o prea mult pe mama și probabil că nu i-ar plăcea nici tatălui meu. Poate Paddington!

— Nu știi ce nume are propriul tău câine?

— Nu încă.

Joseph era nedumerit, dar îi distrase atenția vântul care bătea în jos pe stradă și apa rece care i se strecuă în pantofi. Se uită din nou la ceas.

— Cât e ora? întrebă băiatul. Probabil că e târziu.

— Nu știu.

— Tocmai te-ai uitat la ceas.

— E stricat.

— Atunci de ce te-ai uitat la el?

Joseph simți că îi zvâcnește capul de durere. Nu avea chef de vorbă; își dorea doar să-și găsească unchiul.

— De ce nu-ți repară ceasul? întrebă băiatul.

— Nu vreau să mi-l repar.

— De ce nu? Ce folos să porți un ceas stricat?

Joseph nu avea de gând să-i spună acestui străin motivul real pentru care purta ceasul acela și începu să-și piardă răbdarea. „Ce rost are să urmărești un câine al cărui nume nu îl știi?“ Se întoarse și porni cu pași mari, în jos, pe stradă. Voia să găsească singur casa unchiului său. Nu avea cum să fie prea departe de locul acela.

— Așteaptă! se auzi o voce din spatele lui Joseph. Îmi pare rău.

Joseph nu se opri din mers, dar băiatul sări în fața lui.

— Cât e ceasul?

— Pleacă!

— Nu fi atât de arăgos! Te-am întrebat doar la ce oră *s-a oprit* ceasul tău?

Lui Joseph nu-i plăcea deloc băiatul acela, dar își ridică mâneca hainei și îi arăta ceasul.

— 11.16. Acum vrei să mă lași în pace?

— Am o idee. Ajută-mă să-mi găsesc câinele, iar eu te voi ajuta să-ți găsești unchiul.

Băiatul zâmbi.

Joseph oftă.

— Promiți?

Băiatul încuvîntă din cap și își aranjă căciula. Nasul i se făcuse roșu, strălucitor.

— Bine! Să mergem!

Alergă în jos pe stradă, strigând: „Pudding! Paddington!“

— Cum ne vom da seama că i-am nimerit numele? întrebă Joseph, încercând să țină pasul.

— Când va răspunde la unul dintre nume!

Joseph fu aruncat înapoi în labirintul de străzi vechi în timp ce merse în urma băiatului, strigând numele cainilor din cărțile pe care le citise:

— Ochi-de-taur! Toto! Albuț! Pongo!

După o vreme se opriră să-și recapete răsuflarea.

— Uite, spuse băiatul, arătând cu degetul către reclama unei firme. E magazinul tatălui meu.

Pe reclamă era scris „BRUTĂRIA LUI BLOOM“. O lumină era aprinsă în fereastra de deasupra magazinului și o siluetă trecu pe lângă draperiile trase.

— Și uite-l pe tatăl meu! Nu vorbi tare.

— Nu știe că ești pe stradă?

Băiatul dădu din cap, în semn de negare.

— Părinții tăi știu că *tu ești* pe stradă?

Părinții lui Joseph nu știau cu adevărat *nimic* despre el. Își trăiau viețile lor de înalt privilegiu, cu servitorii, banii și călătoriile lor, care nu-l includeau și pe el. Ridică privirea spre fereastră și schimbă subiectul.

— Locuiești deasupra unei brutării? întrebă el.

— Nu, șopti băiatul.

— Dar...

— Vino! Pe aici!

Nu după mult timp, apăru în depărtare clopotnița unei biserici, cu silueta ei scoasă în relief de lumina lunii,